

καὶ ἡ δίψα τοῦ ὑδρωπικοῦ δὲν σθέννυται ποτε ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Εὐεράτου.

Ὁ δερβίστης ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἡδέα τὴν γεῦσιν φαγητὰ ν' ἀνευρίσκῃ εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς καρπούς καὶ τὰ μῦρα καὶ νὰ βλέπῃ, μὲ ἔρων ὄμμα τὴν νεαρὰν ἀκόλουθον. Οἱ σοφοὶ εἶπον «Οἱ βόστροχοι τῆς ξανθῆς κόμης μιᾶς ὥραιας εἶνε ἄλυσος διὰ τὸν πόδα τῆς ἀρετῆς καὶ δίκτυον διὰ τὸ ἐλαφρὸν καὶ εὐθυμον πτηνόν.

Ἐθυσίασα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν θρησκίαν μου, ὡς καὶ τὴν ἀρετὴν μου εἰς τὸν ἔρωτά σου. Πράγματι ἐγὼ σήμερον εἶμαι τὸ ἐλαφρὸν πτηνόν καὶ σὺ τὸ δίκτυον. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἡ εὐτυχία τῶν ἀθῶων ἡμερῶν τοῦ εὐτυχοῦς δερβίστου παρηλθε, διότι ἐλέχθη. «Ὅλοι οἱ σοφοὶ τῶν νόμων διερμηνεῖς, οἱ φιλόσοφοι, οἱ εὐφάνταστοι ποιηταί, καὶ οἱ ἔχοντες μεταλλικὴν τὴν φωνὴν ῥήτορες, ὅταν καταβιδάζωσιν ἑαυτοὺς, ἔν' ἀπολαύσωσι τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου ὁμοιάζουσι τὴν μῦαν τῆς ὁποίας οἱ πόδες κολλῶσιν εἰς τὸ μέλι.»

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν μοναχόν· τὸν εὔρε παρηλλαγμένον ἀπὸ ὧρου κατεσκληρότος εἶχε γίνεαι λευκὸς ῥοδοκόκκινος καὶ παχύς, ἀνεπαύετο δ' ἐπὶ χνουδῶν ταπήτων καὶ μεταξίνων προσκεφαλαίων· μὲ φυσιογνωμίαν νηρηίδος ἀκόλουθος ἵστατο, ὀρθία ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀερίζουσα αὐτὸν διὰ ῥιπιδίου ἐκ πτερῶν ταῶ. Ὁ μονάρχης ἐχάρη διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀφοῦ ὠμίλησαν περὶ διαφόρων πραγμάτων τοῦ εἶπεν: «Ἀγαπῶ δύο τάξεις ἀνθρώπων τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς μοναχοὺς». Φιλόσοφος Βεζίρης ἦτο παρὼν κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην καὶ εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα: «ὦ Βασιλεῦ, ἀγάπα καὶ τὰς δύο ταύτας τάξεις διότι ἀληθῶς εἶνε ἀξιαγάπητοι· χρυσὸν μόνον τοῖς σοφοῖς δίδε ἵνα δύνανται ν' ἀναγινώσκωσι περισσότερον, τοῖς δὲ μοναχοῖς μὴ δίδε τίποτε ἵνα διαμείνωσι πάντοτε ἐν ἀρετῇ.

Ὁ μονάρχης δὲν χρειάζεται οὔτε δραχμὴν, οὔτε δηνάριον. Ὅταν ὁ μονάζων δερβίστης δέχεται χρήματα προσπαθεῖ νὰ εὔρῃς ἄλλον διότι δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ πρώτου.

Ἐκεῖνος ὅστις γνωρίζει τὸν θεὸν καὶ εἶνε ἐν ἀρετῇ, ἐκεῖνος εἶνε μοναχός, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ, διὰ τοῦτο χρήματα δι' εὐσεβῆ ἰδρύματα καὶ ἐλεημοσύνας.

Ὁ δάκτυλος καὶ ὁ λόγος τοῦ ὠτίου μιᾶς ὥραιας θέλγουσι τὸν ἀνθρώπον καὶ ἂν δὲν εἶχε στολισμένον μὲ χρυσᾶ ἐνώτια καὶ σμαράγδινα δακτυλίδια. Εἰπέ. ἄς μὴ δοθῶσιν οὔτε ψιμύθιον οὔτε σμαράγδινα δακτυλίδια, οὔτε χρυσᾶ ἐνώτια εἰς τὴν πριγκίπισσαν ἥτις εἶνε πεπρωμένη μὲ θελκτικὸν πρόσωπον καὶ χάριν, δὲν ἔχῃ ἀνάγκην αὐτῶν. Εἰπέ, ἄς μὴ δοθῶσι χρήματα δι' ἐλεημοσύνας καὶ συνδρομὰς τῶν μοναστηρίων τοῦ ἐναρέτου, καὶ μὲ ὀρθὴν κρίσιν, πεπρωμένου δερβίστου. Ἐνόσφ' ἔχω χρήματα καὶ ἐλλείπει ἀπὸ τῆς καρδίας μου ἡ ἀρετὴ μὴ μὲ ὀνομάζῃς μοναχόν.

Μετάφρασις Δ. Γ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἀφίκετό ποτε εἰς τινὰ ἀπομεμακρυσμένον καὶ πλούσιον τόπον τῆς Ἀφρικῆς οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον εἰς προὔπαντήσιν αὐτοῦ καὶ προσήνεγον αὐτῷ κἀνίστρα πλήρη χρυσῶν μύλων καὶ καρπῶν. — Τρώγουσι τοὺς καρπούς τούτους χρυσῶν; εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· δὲν ἤλθον ὅπως ἴδω τὰ πλοῦτή ὑμῶν ἀλλ' ἵνα μάθω τὰ ὑμέτερα ἦθη. — Τότε ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγοράν, ἐνθα ἐδίκαζεν ὁ βασιλεὺς.

Ἀκριβῶς τότε προσῆλθε πολίτης τις καὶ εἶπεν: Ἡγόρασα, ὦ βασιλεῦ, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου γῆπεδόν τι, καὶ σκάπτων τὸ ἔδαφος εὗρον θησαυρόν· οὗτος δὲν μοι ἀνήκει· διότι ἠγόρασα μόνον τὸ γῆπεδον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κεκρυμμένον θησαυρόν, καὶ ὅμως δὲν θέλει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸν ὁ πωλητής. — Καὶ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἀπήντησεν: Εἶμαι ὅσον καὶ ὁ συμπολίτης μου εὐσυνειδήτος. Ἐπώλησα αὐτῷ ὁλόκληρον τὸν ἀγρόν, ἄρα καὶ τὸν θησαυρόν.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανελάβε τὸς λόγους αὐτῶν ὅπως ἴδωσιν ἂν ὀρθῶς ἐνόησεν αὐτοὺς. Τότε εἶπεν: «Ἐχεις υἱόν, φίλε; — Μάλιστα. — Καὶ σὺ θυγατέρα; — Μάλιστα. — Τὰ τέκνα ὑμῶν ἀγαπῶνται; — ὦ! πολὺ! — Λοιπὸν! νυμφεύσατε τὰ ὑμέτερα τέκνα καὶ δότε αὐτοῖς τὸν εὐρεθέντα θησαυρόν ὡς προῖκα! Αὕτη εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεπλάγη ἀκούσας ταύτην τὴν κρίσιν. Δὲν ἐδίκασα ὀρθῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὥστε τόσον ἐκπλήττεσαι; ὦ! ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρα θὰ ἐδίκαζον ἄλλως. — Καὶ τίνι τρόπῳ; — Τὴν ἀλήθειαν νὰ ὁμολογήσω, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, θὰ ἐλαμβάνομεν κατοχὴν τοῦ θησαυροῦ διὰ τὸν βασιλέα.

Τότε ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπε: Καὶ φωτίζει λοιπὸν καὶ παρ' ὑμῖν ὁ ἥλιος; καὶ βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἐφ' ὑμῶν; — Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίνατο: Ναί. — Τότε βεβαίως γίνεται τοῦτο ἕνεκα τῶν ἀθῶων ζώων, ἅτινα ζῶσιν ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν· ἐπειδὴ τοιοῦτοι ἀνθρώποι εἶναι ἀνάξιοι καὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Ἐρρίκος ὁ Δ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας συνεσκευάζετο εἰς πόλεμον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε κατὰ τίνος. Εἰς τῶν περιέργων αὐλικῶν αὐτοῦ ἠρώτησεν αὐτὸν μείνας μόνος σὺν αὐτῷ κατὰ τίνος προϋτίθετο νὰ κινήσῃ τὸν πόλεμον.

— Δύνασαι νὰ σιωπᾷς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ, μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ κατέλιπεν αὐτὸν χαίνοντα.

Ἡ Κίσσα καὶ ἡ Περιστέρα* ἐπέστρεψαν ἀπὸ τινος πρὸς τὸν Ταῦ ἐπίσκεψιν.

— Λοιπὸν, πῶς σοι ἐφάνη σήμερον ὁ Ταῦς; ἠρώτησεν ἡ Κίσσα. Δὲν σοι ἦτο, καὶ πολὺ μάλιστα, δυσάρεστος; Καὶ πόσον εἶναι ἀλαζῶν! Ἦθελα μόνον νὰ γνωρίζω διὰ τί ἔχει τόσην μεγάλην ἰδέαν περὶ ἑαυτοῦ· ὅχι βέβαια διὰ τοὺς πόδας τοῦ! Δὲν παρητήρησες πόσον εἶναι οὗτοι δύσμορφοι; Ἀλλ' ἡ φωνὴ του! Τίποτε ἀηδέστερον καὶ πλέον ἀνυπόφορον αὐτῆς δὲν ἔχω ἀκόμη ἀκούσει. Δὲν ἔχω δίκαιον;

Ἡ Περιστέρα ἀπήντησε μετὰ παρρησίας.

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔδωκα εἰς ὅλα ταῦτα οὐδεμίαν προσοχὴν, διότι εἶχον νὰ θαυμάσω τὴν ὥραιαν τοῦ κεφαλῆν, τὸ κάλλος τῶν πτερῶν του καὶ τὴν μεγαλοπρεπὴ οὐρανὸν του.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἡ συμφορὰ συνοδεύεται ὑπὸ στεναγμῶν· πολιορκεῖ κρυφίως τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων σήμερον κτυπᾷ τὴν μίαν θύραν αὐριοῦ τὴν ἄλλην· ἀλλ' οὐδεμιὰς φέιδεται. Ὁ ἀπαίσιος καὶ ὀλέθριος ἀγγελος ἐνωρὶς ἢ ἀργά θὰ φθάσῃ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκάστης ἀνθρώπων θύρας.

Οὐρανοὶ καὶ ἀπειρον! σὰς ἐφαντάσθην ἀλλὰ δὲν σὰς ἠγόρασα· ἐπόθησα νὰ σὰς ἀντιληφθῶ ἀλλὰ μοῦ λείπει ἡ διόπτρα· ἐπεθύμησα ν' ἀνέλθω εἰς τὰ ὕψη ἀλλὰ στεροῦμαι τοῦ ὀδηγοῦ ἀγγέλου.

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶνε ἀθλιον, τὸ μέσον δὲν ἀξίζει τίποτε καὶ ἡ ἀρχὴ εἶνε γελοία.

Ὅλιγοὶ νέοι γνωρίζουσι νὰ εἶνε γέροντες.

Ἡ ἀδικία εἶνε τὸ δίκαιον ἐκεῖνου ὅστις ἔχει ἀδικίαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΜΑ Ποίημα Παύλου Γνευτοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1883. Ἀφιεροῦται τῷ γυμνασίᾳ Ἀ. Ι. Ἀντωνιάδου, σελ. 16.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ ἐναίσιμος διατριβὴ Ἰωάννου Κ. Βελιμέλη διδάκτορος τὰ Νομικά. Ἐν Ἀθήναις τυπογραφεῖον «Ὁ Ἀσμοδαῖος» Γ. Σταυριανοῦ 1883. Ἀφιεροῦται τῷ ἐξάρχῳ τοῦ Παναγίου τάφου ἐν Ἑλλάδι κ. Γερμανῷ Ἀποστολάτῳ. Ὅλιγαι βεβαίως ἐκ τῶν ἐναισίμων τούτων διατριβῶν δὲν γράφονται ἀπλῶς μόνον διὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν· μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ὀλίγων ἀδιστακτικῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἶνε καὶ ἡ παρούσα ὡς συγγραφεῖσα μετὰ πολλῆς σκέψεως καὶ ἰδίας ἀκριβοῦς μελέτης· τὸ ζήτημα εἶνε κοινωνικὸν καὶ ἀξίον ἀναγνώσεως ἐπὶ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ νεαρὸς διδάκτωρ πλήν τῶν ἀνωτέρω καλῶν συστατικῶν καὶ γλώσσαν ῥέουσιν μετεχειρίσθη καὶ δὲν στερεῖται ἀληθοῦς αἰσθηματός.